

8. A nagy küzdelem

Az egész emberiség belebonyolódott az Isten és Sátján közötti nagy küzdelembe, ami Isten jelleme, tisztelete és világmindenség feletti uralom kérdése körül forog. A harc a mennyben kezdődött, amikor egy szabad akaratú teremtett lény önmagát felmagasztalva Isten ellenségesévé, Sátjánná vált, és az angyalok egy részét is feljebb világra is behozta a lázadás szellemét, amikor edemot és ösvét bűnre vitte. Az ember bűne azt eredményezte, hogy emberiség elvesztette istenképességét, a teremtett világ rendje felbomlott, és a föld a zűrzavar idején elpusztult az egyetemes küzdelem színtere lett, amit az egész univerzum figyelemmel kísért. De Isten szeretete végül is igazolódik. Krisztus, hogy segítse népét a harcban, elküldi Szentlelkét és a jó angyalokat, hogy az édvességgel vezessék, védelmezzék és oltalmazzák őket. (Jel 12:4-9; Á%sa 14:12-14; Ez 28:12-18; 1Máz 3; Zsid 1:14; RÁ 5:12-21; 8:19-22; 1Máz 6:8; 1Kor 4:9; 2Pt 3:6)

A Szent-írás a jó és a gonosz, Isten és Sátján világiúrbeli küzdelméről tárgyalja előnk. Ha megértjük ezt az egész világiúrgyegyetemre kiterjedő küzdelmet, könnyebben megtaláljuk a választ arra a kérdésre, miért jött Jézus a bolygóra?

Á

A világiúrbeli küzdelem

Bármilyen érthetetlen is, a jó és a gonosz közötti háborúsáig a Mennyben kezdődött. Hogyan tudhat bűn a teremtés kezdetén?

Isten azért teremtett az embereknél magasabb rendű lényeket (Zsolt 8:6), hogy szoros kapcsolatban álljanak vele (Jel 1:1; 3:5; 5:11). Erejük hatalmas, és engedelmeskednek Isten Igájának (Zsolt 103:20). Észszolgálat lelkekként" végül feladatukat (Zsid 1:14). Az emberek számára általában láthatatlanok, időnként azonban emberi alakban mutatkoznak (1Máz 18:19; Zsid 13:2). A világiúrgyegyetem angyalán ismerte meg a bűnt.

A küzdelem kezdete. A Szent-írás bemutatja - Lucifer helyett teljesen Törus és Babilon királyait nevezve meg -, hogyan kezdődött ez a világiúrbeli küzdelem. Lucifer, "a fényes csillag, hajnal fia", a "szélfelkentoltalmazás körül" Isten színe előtt állt (Á%sa 14:12; Ez 28:14). [1] "ÉzTe valójában az arányosságig peccátsággyűje, teljes bölcsességgel, teremtés kezdetén... Feddhetetlen valójában attól a naptól fogva, amelyen teremtettél, máig gonoszságig nem találtatá benned." (Ez 28:12, 15)

A bűn kialakulása megmagyarázhatatlan, és semmivel sem menthető, gyökere Lucifer intelligenciájához vezethető vissza "ÉzSzáved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcségedet fényességében." (Ez 28:17) Lucifer nem elregett meg a Teremtő által neki adott tisztséggel. Ánzásában az Istennel való egyenlőségre törekedett. ÉzTe szívedben: Az égbe megyek fel, az Isten csillagai feletti helyezem a lőszékemet... és hasonlók leszek a Magasságoshoz." (Á%sa 14:12-14) Isten helyére vágyott ugyan, de jellemre nem. Isten tekintélyét akarta megszerelni, szeretetét nem. Az Isten uralma elleni lázadás volt az első lépés abban a folyamatban, amelyben Lucifer Sátjánná, "Ézellenség" lett.

Lucifer megtévesztő látszóseinek hatására sok angyal már nem látta Isten szeretetét. Az ebből eredő elárgedetlenség Isten kormányzatával szembeni hűtlenség addig terjedt, mág az angyalok seregének egyharmada csatlakozott Sátán lázadásához (Jel 12:4). Isten országának nyugalma megrendült, "és az égben viaskodás" (Jel 12:7). Az égig háborúság azzal végződött, hogy Sátán, a nagy sárkány, a régi kágyás, az árdrág "érvetették a Földre, és is övele levettetnek" (Jel 12:9).

Hogyan keveredtek bele az emberek e háborúságba? Sátán a Mennyből való kivételése után Földön is elhintette a lázadás magját. Beszélő kágyás kápban ugyanazokat a dolgokat mondta, amelyek saját kivételése vezettek, és a-gy sikerült aláírnia a dajm és a-va bizalmát a Teremtő iránt (1Máz 3:5). Sátán elárte, hogy a-ve elárgedetlen legyen Istentől kapott helyével. Az Istennel való egyenlőség lehetőségtől fellekesve, az első asszony ká-sártó szavának - Isten szavát pedig kátságe vont. Isten parancsával szembeszegve, evett a gyámmáicsből, majd rávette ártót, hogy ő is azt tegye. Elárulták Istenbe vetett bizalmukat és hozzá való húságát azzal, hogy a kágyás szavának, és nem Teremtőjének hittek. Ennek tragikus következménye az lett, hogy a Mennyben kezdődött háborúság magva gyökeret vert a Földön (lásd 1Máz 3).

Sátán agyafőt mádon elragadta összeleinktől a Föld fölötti uralom jogát, amikor bűnbe vitte őket. Most "éze világ fejedelmének" nevezi magát, és a-ve tászpontjáról, a Földről intoz támadást Isten uralma és az egész világmbakáje ellen.

Hogyan hatott e kádelem az emberiségre? A Krisztus és Sátán közötti kádelem hatása hamarosan nyilvánvalóvá vált, mivel a bűn eltorzította az emberben Isten képét. Noha Isten a dajmon és a-ve keresztl felajánlotta az emberiségnek a kegyelem szávetését (1Máz 3:15; lásd még e kányv 7. fejezetét), már első gyermekük, Kain meggyilkolta testvérét (1Máz 4:8). Mindjobban elterjedt a gonoszság, és a-gy Isten fájdalommal volt kánytelen elmondani az emberről, "és hogy szá-ve gondolatának minden alkotása szántelen csak gonosz" (1Máz 6:5).

Isten hatalmas ázánv-z által tisztította meg a Földet megtérni nem akaró lakóit, és megadta az a-ve kezdet lehetőségtől az emberiségnek (1Máz 7:17-20). Am nem telt bele sok idő, és a húságos Noé leszármazottai is el Istennel káttét szávetéstől. Isten megárte, tább nem pusztá-tja el az egész Földet ázánv-zel, ok mág mádon bizonyították bizalmatlanságukat, amikor Babel tornyának ápá-tásábe fogtak. A-gy akartak feljutni égészer ágig, hogy megmeneküljenek, ha a-vebb ázánv-z szakadna rájuk. Ekkor Isten a-gy fojtotta el az emberek lázadását, hogy ásszezavarta addig egyságos nyelvüket (1Máz 9:1, 11; 11).

A kásőbbiekben, amikor a világ ismét kázel járt a teljes hitehagyáshoz, Isten kiterjesztette szávetést a brahájmon volt a terve, hogy a brahájmon keresztl a világ minden nápát Ajldásban részesá-ti (1Máz 12:1-3; 22:15-18). Cs a brahájmon leszármazottainak egymást kávető nemzedékei is hűtlennek bizonyultak Isten kegyelmes szávetésével szemben. A bűn csapdájába estek, és amikor keresztre feszítették a szávetés szerzőjét és kezesét - Jézus kádekeztek Sátánnak, hogy elárje cájít.

A világegyetem szánpada, a Föld. Ásjobb bepillantást enged a nagy kádelemben jáb kányvának beszámolája a világuábeli tanácskozásról, ahová a világmindenség káálnbáző pontjairól árekeztek a kápviselek. A beszámoló kezdődik: "Élön pedig egy napon, hogy elárve Istennek fiai, hogy udvaroljanak az Ásr előtt; és eljőve Sátán is kázel a-ve monda az Ásr Sátánnak: Honnáot jássz? a-ve felele Sátán az Ásrnak, és monda: Káákerátem, és ájt- me Földet..." (Jáb 1:6-7; váf. 2:1-7)

Ekkor az Ásr IÁnyegÁben ezt mondta: â€žSÁjtÁjn, nÁzd meg JÁbot. HûsÁgesen betartja a tÁrvÁnyemet. Ő tÁrkÁle (1:8)

â€žIgen, de csak azÁrt tÁrkÁletes, mert megÁri neki, hogy tÁged szolgáljon. Vajon nem vÁdelmezed ôt?" - szÁjlt szer SÁjtÁjn. VÁlaszkÁppen Krisztus megengedte SÁjtÁnnak, hogy bÁrmiylen mÁdon prÁbÁira tegye JÁbot, csak az ÁletÁ nem vehette el (IÁisd JÁb 1:9â€“2:7).

JÁb kÁnyvÁnek vilÁgûrbeli perspektÁ-vÁija komoly bizonyÁ-tÁkot szolgálta a Krisztus Ás SÁjtÁjn kÁzÁtti nagy kÁzdelemlr. E bolygÁ a szÁnpad, amelyen a jÁ Ás a gonosz kÁzÁtti megrÁzÁ kÁzdelem jÁtszÁdik. A SzentÁ-rÁsban ezt olvassuk: â€žLÁtvÁnyossÁgai lettÁnk a vilÁgnak, Ágy angyaloknak, mint embereknek" (1Kor 4:9).

A bûn megtÁrte az Isten Ás ember kapcsolatÁt, â€žami pedig hitbõl nincs, bûn az" (RÁm 14:23). A hit hiÁnyÁnak azonnali kÁvetkezmÁnye, hogy az ember megszegi Isten parancsolatait vagy tÁrvÁnyeit. Ez a megszakadt kapcsolat bizonyÁ-tÁka. Isten a megvÁltÁsi terv Álta akarja helyreÁllÁ-tani a Teremtõ irÁnti bizalmat, ami engedelmessÁgben megmutatkozÁ, szeretettel teljes kapcsolathoz vezet. Ahogy Krisztus megjegyezte, a szeretetbõl engedelmessÁg fakad (Jn 14:15).

Korunkban, amit tÁrvÁnytelensÁg jellemez, a tÁrkÁletes dolgokat kÁzÁmbÁsÁ-tik, a becstelensÁget dicsÁrik, a megvesztegetÁs teljesen megszokottÁ vÁlik, a hÁzassÁgtÁrÁs elterjed, a nemzetkÁzi Ás egyÁni megÁllapodÁsok megszegik. KivÁltsÁgunk, hogy a remÁnytelen helyzetben levõ vilÁgon tÁlnÁzve, figyeljÁk a gondviselõ, mindenhatÁ Isten. Ez a tÁiggabb IÁtszÁg mutatja be MegvÁltÁnk engesztelõ ÁldozatÁjnak fontossÁgÁt, hiszen ez zÁrja le az egÁs vilÁggyegetemre kiterjedõ kÁzdelmet.

Á

A vilÁgûrbeli kÁrdÁs

Milyen sarkalatos kÁrdÁs kÁrÁl forog ez az ÁlethalÁlharc?

Isten kormÁnyzata Ás tÁrvÁny. Isten erkÁlcsi tÁrvÁny Áppen annyira fontos alapfeltÁtele a vilÁggyegetem IÁtÁ az ÁsszetartÁ Ás mûkÁdÁsÁt biztosÁ-tÁ fizikai tÁrvÁnyek. A bûn â€ža tÁrvÁnytelensÁg" (1Jn 3:4 - KÁrol ford. gÁrÁg anomÁ-a szÁ jelÁli, vagy â€žtÁrvÁnysegÁs" (1Jn 3:4 - Áj prot. ford.). A tÁrvÁnytelensÁg abbÁl ered, hog elveti Isten Ás kormÁnyzatÁt.

SÁjtÁjn nem vÁllal felelõssÁget a vilÁgban tapasztalhatÁ tÁrvÁnytelensÁgÁrt, sõt, Áppen õ okolja Istent emiatt. Sz Általa zsarnokinak nevezett isteni tÁrvÁny korlÁtozza az egyÁni szabadsÁgot. TovÁbbÁ azt hangoztatja, hogy a tÁrvÁny lehetetlen betartani, ezÁrt ellentÁtes a teremtmÁnyek Árdekeivel. SÁjtÁjn a tÁrvÁnyt folyamatosan alÁjssa, Ás ezz uralmÁt akarja megdÁnteni, sõt, Istent is le akarja gyõzni.

Krisztus Ács az engedelmesség kőrdőse. Az engedelmesség Ács az Isten akarata előtt való meghajlás miatti kőzde komolyságát mutatja, hogy Krisztusnak milyen kő-sőrtősekkel kellett szembenőznie földi szolgálata során; a halálos ellensőggel vő-vott pőrbajt, amikor kiállta azokat a kő-sőrtőseket, amelyek Álta őzknőnyőrő... Ács hő-v Főpap" lett. Miutőn Krisztus 40 napig bőjtőlt a pusztőban, Sőtőn azzal kő-sőrtette meg, hogy vőjtoztassa a kőveket kenyőrrő bizonyő-tva, ő vőőban Isten Fia (Mt 4:3). ővőit is azzal kő-sőrtette meg az ődenben, hogy kőteljedjen Isten szavőba pedig megprőbőltta előni, hogy Krisztus kőteljedjen annak őrvőnyessőgőben, amit keresztsőgekor jelentett ki Isten őn szerelmes fiam, akiben őn győnyőrkődőm" (Mt 3:17). Ha Krisztus a saját kezőbe veszi a dolgok irőnyő-tő ő Isteni ősőgő bizonyő-tandő, kenyőrrő vőjtoztatja a kőveket, akkor ezzel ővőjhoz hasonlőan az Isten irőnti bihiőnyőit bizonyő-totta volna, ebben az esetben kőldetőse kudarcral vőgződik.

Krisztus szőjmőira azonban az volt a legfontosabb, hogy Atyja szava Álta őljen. őhsőge dacőira ő-gy vőjlaszolt Sőtőn kő-sőrtőcsőre: őzNemcsak kenyőrrő ől az ember, hanem minden Igővel, amely Istennek szőjőbőő szőjrmazik" (Mt 4:4).

Sőtőn kőrkőpszerően bemutatta Krisztusnak a vilőg ősszes birodalmőit, azt ő-gőve, hogy őzmindezeket nőked ad leborulva imődsz engem" (Mt 4:9) - ez volt a kővetkező prőbőlközősa, hogy legyőzhesse. Arra utalt, hogy ha Krisztus megtennő, amit kőr őle, visszaszerezhető a Főldet, ő-gy vőget őrne a kőldetőse, őcs nem kellene halőltusőit szenvednie a Golgotőn. őzus egy pillanatig sem habozott, hanem Isten irőnti tőkőletes hűsőggel parancsolta: őzEred Sőtőn!" Majd pedig a nagy kőzdelemben a legeredmőnyesebbnek bizonyulő fegyverhez, a Szentő-rőshoz folyamodva, ezt mondta: őzAz Urat, a te Istenedet imődd, őcs csak nőki szolgálj" (Mt 4:10). Szavai vőget vetettek a kőzdelemnek. Teljessőggel az Atyőira hagyatkozva, legyőzte Sőtőnt.

Dőntő őtkőzet a Golgotőn. E vilőgőrbeli kőzdelem a Golgotőn kerőlt a legjobban a figyelem homlokterőbe. őzus kőldetőcsőnek vőge felő Sőtőn, erejő megfesző-tve, igyekezett meghiő-ső-tani az őr kőldetőcső. Kőldetőn vallősi vezetőit sikerőlt felhasznőlnia, akiknek a Krisztus nőpszerősőge miatti főtőkenysőgő oly sok bajt okozott hogy a Mesternek be kellett fejeznie nyilvőnos szolgálatőit (Jn 11:45-54). Miutőn egyik tanőtvőnyő előjult, őzust elfogtőjk, hamisan tanőskodtak ellene, kihallgattőjk, őcs halőjra ő-tőltők (Mt 26:63-64; Jn 19:7). Hű maradt mindhalőj Atya akaratőjnak tőkőletesen engedelmeskedett.

A Krisztus őletőből őcs halőjőbőő szőjrmazőő javak messze tőlmutatnak az emberisőg korlőtozott vilőgőn. Krisztus mondta a keresztről: őzMost vettetik ki e vilőg fejedelme [Sőtőn]" (Jn 12:31); őze vilőgnak fejedelme megő-tőltetett" (Jn 16:11).

A vilőgőrbeli kőzdelem a kereszten őrte el csőcspontőit. Krisztusnak Sőtőn gonoszsőgőival szemben ott tanő-ső-tott szeretete őcs hűsőges engedelmessőge megrendő-tette Sőtőn fejedelmi helyzető, őcs biztosső vőlt vőgső bukőis.

A őzus igazsőga feletti kőzdelem

Ma a nagy kőzdelem Krisztus tekintőlye kőrő dő, őcs e kőzdelemben nemcsak tőrvőnye, hanem szava, a Szentő-rő is őrintett. Olyan Biblia-magyarőzati mődok alakultak ki, amelyek csak kevősső, vagy egyőltalőn nem fogadjők el az isteni kinyilatkoztatő lehetsőgő. [2] őgy kezelik a Szentő-rőst, mintha semmiben sem kőldetőnbőzne rőő kori dokumentumtő, őcs ugyanolyan kritikai mődszerekkel elemzik. Egyre tőbben vannak azok a keresztyőnyek - beleőrtve a teolőgusokat is -, akik nem tekintik tőbbő a Szentő-rőst Isten Igőjőnek, akarata tővedhetetlen kinyilatkoztatőjőnak. Kővetkezőskőppen kőtsőgesső vőlt előtőő kőzus Krisztus szemőlyőnek bibliai őrtel

százes kétfelében vitatják természetét, szűztől való százeletését, csodatetteit és feltámadását.[3]

A döntő kérdés. Amikor Krisztus megkérdezte: "Én engemet, embernek fiát, kinek mondanak az emberek?", a tanítványok válaszoltak: "Én amelyek Keresztelő Jánosnak, máskor Illyásznak; némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a prófétáik közül" (Mt 16:13-14). Másik szöveg, kortársai közül a legtöbbben csupán embernek tekintették. A Szentírásban tovább folytatódva, Jézus feltette a kérdést tizenkét tanítványának: "Én pedig kinek mondotok Simon Péter pedig felelvén, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. És felelvén Jézus, monda neki: Boldog Simon, Jánosnak fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg neked, hanem az én mennyei Atyám" (Mt 16:15-17).

Ma mindenkinek válaszolnia kell arra a kérdésre, amit Krisztus feltett a tanítványainak is. Az embernek erre az életre a kérdésre adott válasza attól függ, hisz-e Isten Igéjének bizonyosságában, vagy sem.

A Biblia tanításainak középpontja. Krisztus áll a Szentírás középpontjában. Isten arra szólítja fel, hogy ismerjék meg az igazságot, amint az Jézusban van (Ef 4:21), mert Ő az igazság (Jn 14:6). Sőt, a világi úrbeli közdelemben az az egyik hadművelete, hogy elhiteti az emberekkel: Jézus nélkül is megérthetik az igazságot. Vannak sarkok, amelyeknek az a céljuk, hogy a hit középpontjába (1) az embert, (2) a természetet, illetve a kikutatható világi gégyetemet (3) a Bibliát vagy (4) az egyházat állítsák.

Mindezek szerepet játszanak ugyan az igazság kinyilatkoztatásában, de a Szentírás Krisztust mutatja be az előbbieket Teremtőként, aki mindazok felül áll. Igazi értelmük abban található meg, akitől származnak. Ha a világi úrbeli közdelem Biblia tanításait Jézusra, akkor félreértjük Őt, aki "Én az igazság és az élet" (Jn 14:6). Az antikrisztus természetű szándékára vall, hogy hangoztatja: ne Krisztusban, hanem másban keressék az igazságot. (Az eredeti gálrágban az antikrisztus szöveg nemcsak azt jelenti: Krisztus ellenfele, hanem azt is, aki Krisztus "Én helyét" elfoglalja.) Sőt, a sikerrel elérnie célját, hogy elterelje a figyelmet az emberiség egyedüli reményéről, ha az egyház tanításában nem Krisztust, hanem valami mást tekintenek az igazság középpontjának.

A keresztény teológia szerepe. Ez a világi úrbeli kitekintés leleplezi Sőt, a tervet, aki mind az egész világi gégyetem, mi az igazság teréletén Krisztust meg akarja fosztani az Őt megillető helytől. A teológiának, ami a meghatározás szerint az Istenről és Istennek a teremtményeivel való kapcsolatáról szól, minden tanított Krisztus felelősen kell feltárnia. A keresztény teológia megbízatása arra szól, hogy hitet öbresszen Isten Igéjének tekintélye iránt, és az igazság középpontját ne másban, hanem Krisztusban keresse. Az igazi keresztény teológia jár szolgálja az egyházat, amikor ezt teszi, mert eljut egészen a világi úrbeli közdelem gyökeréig, feltárja azt, és úgy mutat rá az egyetlen megcélolhatatlan úrra, Krisztusra, amint a Szentírásban áll előttünk. Ebből a szemszövegből nézve, Isten eredetmennyi eszközként tudja felhasználni a teológiát az emberiség megsegítésére, hogy ellenálljon Sőt, a földi erőfeszés-

Á

A tanítás jelentősége

A közdelemről szóló tanítás felfedi, milyen roppant nagy közdelem folyik, ami kihat a világon minden emberre, és ami az egész világi gégyetemet érinti. A Szentírásban ez áll: "Én Nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségnek világbárát ellen, a gonoszság lelkei ellen, a magasságban vannak" (Ef 6:12).

A tantárcél állandó ámborsághoz segít. Ha az ember megérti ezt a tantárcélt, akkor meggyőződik arról, milyen fontos szembesülni a gonosszal. Csak úgy lehetünk sikeresek, ha Jézus Krisztusra, a Seregek Urára hagyatkozunk, aki "az erős és hatalmas Ás, az erős hadakozás Ás" (Zsolt 24:8). Ahogy Pál mondta, a győzelem Krisztus által felkánált jánni azt jelenti, hogy felveszitek az erős Istennek minden fegyverét, hogy ellent állhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elűgezve, megállhassatok. Álljatok hát elő, kártevőket elűzve derekatokat igazlelkűséggel, és felálljatok az igazságok mellé, és felsaruzzátok a bűnök evangéliumának kérésével; mindezekhez a hitnek pajzsát, amellyel ama gonosznak minden tizedes nyilat megolthatjátok; az idvesség sisakját is felvegyétek, és a léleknek kardját, amely az Isten beszéde. Minden imádsággal és kéréssel imádkozva minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyázzátok, minden állhatatossággal és kéréssel minden szentet" (Ef 6:13-18). Micsoda kiváltsága az igazi keresztényeknek, hogy bármilyen, hűségesen álljanak, minden időben harcra készen (Jn 14:12), bizonyítva: szüntelenül arra hagyatkoznak, aki "az erősebb diadalmas" (Róm 8:37) tette őket.

A szenvedés titkának magyarázata. A gonosszig nem Istentől származik. A világnyomorát nem hibáztathatjuk, a szerette az igazságot, és gyűlölte a hamisságot (1. János 1:9). Sőt, a bukott angyal felelős a kegyetlenségért és szenvedésért. Jobban megérthetjük a mag oly elkésértől rablások, gyilkosságok, temetések, bűncselekmények balesetek okait, ha e nagy győzelem keretében nézzük azokat.

A kereszt egyaránt bizonyítja a bűn romboló voltát és Istennek a bűntől való iránti szeretete mélységét. Tehát a nagy győzelem témája arra tanít, gyűlöljék a bűnt, és szeressék a bűntől való iránt.

Arra mutat, hogyan szereti Krisztus a világot most. Amikor Krisztus visszatért a Mennybe, nem hagyta napot árván, hanem egytárczón ellátta minden segítéssel, ami a gonosz elleni győzelemhez kell. Helyette a Szentlélek lehet állandó társunk, egészen Krisztus visszajöveteléig (Jn 14:16; v. Mt 28:20). Isten megparancsolta angyalainak is, hogy vegyenek részt mentő munkájában (Zsid 1:14). Győzelemünk lehetővé teszi biztosat. Reményünkkel bátran nézzük a jövőt, mert Mesterünk ura a helyzetnek. Dicsőítjük a földváltó munkáját.

A kereszt a világi úrbeli jelentőségére mutat. Krisztus szolgálata és halála idején az emberiség földváltó forgó kockán, mert azért jött a Földre, hogy áldást odaadva, bocsánatot szerezzen bűneinkre. Eközben bizonyította, hogy Atyja jelleme, a földváltó és kormányszata tiszteletes, ami ellen sőt, hamis vádakat koholt.

Krisztus áldete igazolta Isten igazságosságát, és bizonyította Isten tisztelete és uralma kifogástalanságát. Krisztus világtól, hogy minden alapot nélkülözött Szentlélekkel szembeni vádjá. Bemutatta: ha a megtörtént teljesen Isten hatalmára és kegyelmére hagyatkoznak, felülemelkedhetnek a mindennapos kérésnek nehézségek közepe legyőzni a bűnt.

Á

Lábjegyzet

1.

Â

A "Lucifer" latin eredetű szó, jelentése: "világosságot hordozó". A "hajnal fia" gyakorta használt kifejezés volt. "hajnalcsillag" - Vénusz. A legfényesebb égitestnek, a ragyogó Vénusz bolygónak a még el nem bukott Sátán jelképes alkalmazása... a legmegfelelőbb, mivel szemléletes módon bemutatja, milyen kiemelt helyről vettetett alá Lucifer." ("Lucifer", SDA Bible Dictionary, jav. kiad., 683. oldal)

2.

Â

Lásd a Generálkonferencia bizottsága: "Methods of Bible Study", 1986. Hasel, Biblical Interpretation Today (Washington D. C., Biblical Research Institute, 1985)

3.

Â

Lásd például K. Runia, *The Present-day Christological Debate* (Downers Grove, IL; Inter-Varsity Press, 1984.); G. C. Berkouwer, *The Person of Christ* (Grand Rapids, MI; Wm. B. Eerdmans, 1954), 14–56. oldal